

งานวิจัย เรื่อง ทักษะคิดทางภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ไทที่มีต่อภาษาของตนเองในเขตภาคเหนือตอนล่าง มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ในเขตภาคเหนือตอนล่าง ศึกษาและเปรียบเทียบสถานการณ์และแนวโน้มการใช้ภาษา ทักษะคิดทางภาษาที่มีต่อภาษาไทยถิ่นตนเอง และทักษะคิดทางภาษาที่มีต่อภาษาไทยกลาง ของคนไทยที่พูดภาษาไทยถิ่น ในเขตภาคเหนือตอนล่าง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยนี้ได้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในเขตจังหวัดพิษณุโลก สุโขทัย นครสวรรค์ และพิจิตร ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ภาษาละ 240 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มอายุ 15-35 ปี 120 คน กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป 120 คน รวมทั้งสิ้น 960 คน โดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง มีผลการวิจัยดังนี้

มีผู้พูดภาษาไทยถิ่น 4 ถิ่น ได้แก่ ไทครั้ง ไทพวน ไทโซ่ง และลาวเงี้ยว คนไทยกลุ่มดังกล่าวมีความสามารถในการพูดภาษาไทยถิ่นส่วนใหญ่ (69.69%) โดยเฉพาะผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป อยู่ในระดับคล่อง จาก 4 ระดับคือ คล่อง ดี ได้เล็กน้อย และไม่ได้

กลุ่มคนไทยที่พูดภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่นทั้งสองกลุ่มอายุ จะใช้ภาษาไทยถิ่นของตนเองในสถานการณ์ 3 อันดับแรก ได้แก่ คิดว่าการใช้ภาษาถิ่นเป็นการแสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ ระดับคะแนน 4.56 การใช้ภาษาถิ่นของคนในท้องถิ่นเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน ระดับคะแนน 4.54 และใช้ภาษาไทยถิ่นเมื่อพูดอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่ใช้ภาษาถิ่นด้วยกัน ระดับคะแนน 4.19

คนไทยที่พูดภาษาไทยถิ่น 4 กลุ่ม ทั้งสองกลุ่มอายุมีทัศนคติในแง่บวกต่อภาษาถิ่นของตนเอง โดยเห็นด้วยกับความคิดเห็นใน 3 อันดับแรก ได้แก่ การพูดภาษาถิ่นในกลุ่มของคนไทยแสดงให้เห็นถึงการอนุรักษ์ และธำรงภาษา ระดับคะแนน 4.62 รู้สึกว่าภาษาถิ่นเป็นการแสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชน ระดับคะแนน 4.59 และรู้สึกชื่นชมทุกคนที่พูดและใช้ภาษาถิ่นในท้องถิ่น ระดับคะแนน 4.53 ส่วนทัศนคติในแง่ลบ 3 อันดับแรก ได้แก่ รู้สึกอายเมื่อใช้ภาษาถิ่นต่อหน้าคนแปลกหน้าที่เป็นคนไทยถิ่นอื่นๆ ระดับคะแนน 2.57 การพูดภาษาถิ่นในกลุ่มของคนถิ่นแสดงถึงความไม่ทันสมัย ระดับคะแนน 2.33 และการพูดภาษาถิ่นกับชาวบ้านในท้องถิ่นเป็นเรื่องผิดปกติริยละเอียด ระดับคะแนน 2.22

ผู้ที่พูดภาษาถิ่นทั้ง 4 ถิ่นในทั้งสองกลุ่มอายุ มีทัศนคติทางภาษาต่อภาษาไทยกลางด้วยการเห็นด้วยใน 3 อันดับแรก ได้แก่ สนับสนุนให้ลูกหลานได้ศึกษาในสถาบันการศึกษาสูงสุดเท่าที่จะทำได้ ระดับคะแนน 4.72 ชอบอ่านหนังสือพิมพ์และดูรายการโทรทัศน์ และเข้าใจได้เป็นอย่างดี ระดับคะแนน 4.54 และใช้ภาษาไทยกลางกับเจ้าหน้าที่ของรัฐและครู อาจารย์ ระดับคะแนน 4.33

The research titled “Language Attitudes of Tai Ethnic Groups towards their Languages in the Lower Northern Part of Thailand” aims to survey the use of Tai dialects in the Lower Northern Part of Thailand. The research focuses on the comparison study of dialect use situations and trends, Tai ethnic groups’ attitudes toward their own dialects, and Tai ethnic groups’ attitudes toward the Standard Thai among Tai ethnic groups in the Lower Northern Part of Thailand. Population were Tai ethnic groups in Phisanulok, Sukhothai, Nakhornsawan, and Phichit. Samples used here were totally 960 people, 240 in each ethnic group. Each sample group were accidentally picked from the two age groups in equal, between 15 and 35 and more than 40 years of age. The instrument used was interviewing questionnaires.

The result shows that there are four Tai ethnic groups speaking four different Tai dialects in the Lower Northern Part of Thailand. They are Tai Song, Tai Krung, Tai Puan and Law Ngaw. In average, 69.69 percent of these people can speak their own dialects, especially people at the age of more than 40 years old can speak their own dialects in the highest level of the 4 levels, cannot, a little bit, good and very good.

The first three situations with which the four ethnic groups in both groups of ages agree in using their own dialects are the use of dialect is a way to represent its ethnic group unique (at the point 4.56), the use of dialect is a usual way of life (at the point 4.54) and a dialect is used among friends who speak the same dialect (at the point 4.19), ranked from the most to less agreement

The four ethnic groups in both groups of ages, in general, have positive attitude toward their own dialects. The first three opinions they agree with are that speaking their own dialects represents the acts of reservation and maintenance (at the point 4.62), the feeling that dialect is the expression of the group unique (at the point 4.59) and the feeling of admiring of people who can speak their own dialects in local areas (at the point 4.53), ranked from the most to less agreement. However, the first 3 cases which are their negative attitude toward their own dialects are that they are ashamed to speak their own dialects to strangers or outsiders (at the point 2.57), speaking dialects is not in fashion (at the point 2.33) and speaking dialects seems unusual (at the point 2.22) ), ranked from the most to less agreement.

The attitude of the four ethnic groups in both two age ranges toward the Standard Thai can also be shown in the form of agreement. The first three ones ranked from the most to less agreement are supporting their off springs to be educated in the highest level as much as they can (at the point 4.72), that they like reading newspapers and watching TV and understand them (at the point 4.54) and that they use the Standard Thai to government officers and teachers (at the point 4.33).